

REDACTIA
strada Aulich Nr. 1

ONAMENTUL
Anstro-Ungaria:
20 cor. pe 1/2
cor.; pe 1/4 de an
pe 1 lună 2 cor.
Duminecă pe an
coroane. —
România și
inătate pe an:
10 franci.
pție nu se napolază

ADMINISTRAȚIA:
Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERȚIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
și timbru de 60 bani de
fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Serisori nefrancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Cestiunea națională.

I
Cestiunea națională, atât de viu
și discutată mai anii trecuți
em zice — în întreaga Europă,
nu mai este la ordinea zilei
nici în regatul României și
at mai puțin în alte state. În
ungar abea se pomeneste, rar
t, în Dietă. Ea a dispărut
retutindenea. Nimeni, nici băr-
de stat, nici oamenii politici,
resa, nici opiniunea publică nu
ocupă de ea, ca și când n'ar
stat nici-odată.

Cari sunt cauzele, că o chestiune
le importantă, fără să fie aflat
țiune oare care, a dispărut, așa
l, dintr'odată?

Este datorința noastră a tuturor,
mai ales a aceloră dintre noi,
am stat în mijlocul luptelor po-
să căutăm a ne da seamă de-
această potigheală a mișcării
ale, și să precisăm cauzele ei.
I această scrutare după adevărul
ne va pune în pozițiune a cu-
și a înlătura piedecile, cari
ne țin în loc și ne fac pe noi,
ciii din statul ungar, să stăm de
r de ant ca impietriți. N'avem
ptăm dela nimeni scăpare, decât
la noi înșine. Dacă vom ști să
răm acele piedeci și vom sus-
și apăra cauza noastră ca odi-
ă, vom regăsi earăși pe sprigi-
și amicii noștri; dacă însă ne
învărti numai în giurul unor
seci și vom pierde din vedere
l principal al luptelor noastre,
rămănea nebăgați în seamă și

astăzi putem vorbi mai liber,
negenăți, mai fără teamă de-
cele petrecute dela 1893 în-
decând cestiunea națională a
a noi acasă drumul coborîșului.
I pasiunile s'au calmat și am
deja peste toate relele, de cari
item teme. Campania începută
84 prin întemeierea „Tribunei“
fi considerată ca ajunsă la un
de repaus și cercetările noastre
a trecutului mai recent nu pot
i afacerile noastre politice decât
le.

Este mai presus de ori-ce în-
l, că punctul de culminațiune
șcării noastre națională a fost
în conferința cea mare dela
din 12/24 Iulie 1893. S'a ajuns
el moment punctul de culmina-
al mișcării, fiind-că dela acea
tuceace nu mai regăsim nici-
exprimată cu un așa mare ac-
unitatea de vederi între condu-
l, și nu mai vedem altădată le-
le între masele poporului și
ceteri atât de strînse ca atunci.
ară de formele exterioare, prin
s'a distins acea adunare româ-
ă memorabilă — un număr foarte
de participanți, prezența repre-
nților naționalităților aliate, oa-
din regatul României, mare în-
ire — toți eram atunci un gând
șimțire, ca nici-odată de atunci
ce.

Trebuia să intre în calculii tutu-
ror oamenilor pricepuți, că după
zilele de înălțare, că după o mare
încordare a puterilor, va veni fatal
o coborîre, o reacțiune. Căci este
contrar firei lumești ca sușul să nu
aibă coborîș, și că după zile senine
să nu urmeze zile cu ploaie.

Comitetul partidului, în ale cărui
mâni se concentrau toate firele mi-
șcării naționale, trebuia de la posi-
țiunea sa ridicată, să vadă și să
prevadă toate câte se puteau în-
tâmpla. El avea datorința să cumpê-
nească acum, după 24 Iulie 1893,
mai mult de cât ori când, hotărîrile
sale. Situațiunea era fără îndoială
foarte grea. Dar' aceasta este o
causă mai mult pentru comitet a
procede cu precauțiune și a chibșul
bine măsurile ce trebuiau luate.

Guvernul și-a dat și el foarte
bine seamă de importanța momentului.
Doi ani de zile trăgănașe cu in-
strucțiunile judecătorești și el se
arătase nehotărît dacă trebuie să de-
sau să nu de- în judecată pe luptă-
torii români mai marcanți. Îndată
însă după adunarea de la 1893 el a
luat o hotărîre: procurorii primesc
ordine severe și se începe șirul pro-
ceselor politice mari în contra Ro-
mânilor.

În grabă și fără veste se pune
termen de judecată pentru procesul
Replicet, se deschide procesul contra
întreg personalului „Tribunei“ și se
anunță ca singur procesul Memoran-
dului. Aurel Popovici este arestat și
în urmă condamnat la patru ani în-
chisoare.

Toate aceste s'au petrecut în timp
de 4—5 săptămâni.

Mai pute sta cineva la îndoială
despre intențiunile guvernului în urma
acestor măsuri provocatoare? Dacă
guvernul ar fi fost condus de motive
patriotice, sigur n'ar fi căutat să
escite și mai tare spiritele agitate, ci
din contră. s'ar fi străduit să calmeze
iritațiunile. Sau dacă din punct de
vedere al statului maghiar ar fi so-
cotit de necesară o pedepsire exem-
plară, era de ajuns un singur proces
contra două sau trei persoane, con-
siderate ca căpeteniile mișcării. Dar
procese contra studenților, procese
contra redactorilor, procese contra
25 membrii ai comitetului dirigent
al unui mare partid — toate de odată,
și pe deasupra, în același timp, are-
starea unui acusat, care se afla toc-
mai în drum spre tribunal, și apoi
sentința draconică pentru o publica-
țiune polemică a studenților, ce pu-
teau să însemne toate aceste măsuri
altceva, decât că guvernul împingea
pe Români la pași nesocotiți?

La Budapesta se credea, fără î-
ndoială, că mișcarea națională română
n'ar pute fi compromisă mai tare în-
aintea Împăratului și înaintea întregii
Europe, decât în cazul, când ea ar
exceda în turburări de fapt, cari ar
fi trebuit potolite și suprimate de gu-
vern prin foc și sabie. Și cine n'ar
afia întemeiate aceste vederi?

Așa era situațiunea înaintea pro-
cesului Memorandului.

Eugen Brote.

Episcopul Popea și Liga ro-
mână patriotică, — sub acest titlu
„Egyetértés“ (de la 23 c.) scrie la loc
de frunte următoarele:

„Nestorul clerului român, Popea,
episcopul Caransebeșului, care și
până acum i-a învățat pe Români la
iubire frățească și conform percep-
telor evanghelice, i-a îndemnat la
muncă solidară, a devenit acum prop-
agator al prieteniei maghiaro-ro-
mâne. A adunat în giuru-i, la un
prânz, elita societății române și ma-
ghiare și într'o vorbire a zis: „Beau
pentru înflorirea iubitei noastre patrii
comune și pentru înțelegerea și soli-
daritatea poporului român și maghiar“.
Cuvintelor acestora a răspuns Bősz
Hedvig, în limba română“.

Reproducem cele de mai sus nu-
mai pentru a dovedi, cât de puțin sunt
orientați în afacerile naționale cei ce
fac opinia publică maghiară...

Dar' ce lucru extraordinar este
că Venerabilul prelat român dorește
înflorirea patriei noastre co-
mune? .. Intotdeauna P. S. Sa a
fost pe cât de mare naționalist, pe
atât și de sincer patriot. .. Șovinistii
însă înainte vreme nu admiteau că
aceste două sentimente pot să încap-
în același suflet românesc, și atri-
buiau barbaților noștri distincți fel de fe-
de gânduri perverse.

Și când n'a propovăduit P. S. Sa
înțelegerea între popoarele din
patrie? Ca depositar al politicet ma-
relui Șaguna, episcopul Popea desigur
nu a fost și nu putea fi decât propo-
veduitor și al înțelegerii între aceste două
neamuri încunjuurate din toate părțile
de același dușman și prin urmare avi-
sate unul la altul.

Vorba e numai, ca Ungurii să în-
țeleagă și să admită odată și bazele
pe cari se poate ajunge la în-
țelegere...

Înțeleptul episcop, primul președinte
al partidului național, chiar astă-vară,
aici în Arad, arătase Ungurilor chipul
de rezolvare a chestiei naționali-
tăților.

„Pactările“ dela Arad, — eată ce-i
preocupă pe cei din giurul lui „Magyar Szó“,
organul lui Bănyfy, care ține să dea pe fie-
care zi cititorilor săi câte o — gogoasă!

Astfel și în numărul de ieri alarmează
pe șovinistii asupra pactului dintre Episco-
pul Goldiș și protosincelul Mangra, pact, în
virtutea căruia Ciorogariu va trebui să fie
numit secretar episcopesc, și Russu Șir-
ianu — referent școlar, ear' ti, ografia no-
astră va fusiona cu cea diecesană!

Cine cunoaște relațiunile bisericești ro-
mâne, desigur nu vorbește astfel. Vorba e,
că — și minciuna e vorbă, ear' fiind-că ade-
văru', așa se vede, ocolește redacți-a ziaru-
lui Bănyfy, el scrie alandala.

„Mangra, Ciorogariu și Russu Șirianu,
dștia să fie oamenii cari să alcătuiască liga
română patriotică?“ — se întreabă Magyar
Szó, și lui Ciorogariu îi impută că în con-
gregație a vorbit contra școlilor de stat, ear'
lui Russu Șirianu că foaia ce conduce a
fost osândită de două-ori pentru agitație,
că ține cu Lucaciu și, nici odată nu scrie
despre statul ungar decât Ungari și jidoviță,
ear' despre presa maghiară presă jidano-
maghiară... Ziarul acesta scrie atât de tur-

bat, că articolele „Tribunei“ dela Sibiu sunt
cu adevărat obiective pe lângă scrisese, Tri-
bunei Poporului“.

Așa zice Bănyfy.

Desigur, pe amicii noștri nu-i supără
faptul, că Bănyfy îi ceartă. Socotim însă că
poate fi supărătoare protecția ce numitul
ziar acordă dlui archimandrit Hamsea, luău-
du-l într'atâta în apărare, că osândește pe
episcopul Goldiș, pentru-că plecând d'acasă,
loco-șitor îl lașă totdeauna pe Mangra, ear'
nu pe Hamsea!

De unde atâta dragoste pentru dl
Hamsea și atâta necaz asupra episcopului
Goldiș și a celor ce cu credință servesc
bisericești lor naționale?

Afacerea școlaelor din Brașov.

I.

Soluțiunea ce s'a dat cestiunei rentei
școlaelor din Brașov, constată „Constituțio-
nalul“ din București, „e primită — mirabile
dictu — cu același entuziasm la Budapesta
ca și la București, la Brașov ca și la Buda-
pesta“.

În adevăr, începutul noului secol ne-a
surprins cu nemișcabilul fenomen, de
care se miră confratele bucureștean: Ca-
meră din Budapesta a aplaudat cu frenesie
declarațiunile primului-ministru Szell, prin
care a răspuns la interpelațiunea lui Komjathy,
și prin care a asigurat tabăra șovinistilor
maghiari, că în pomenita soluție „legea un-
gurească este respectată cu cea mai mare
scrupulositate, interesul ideii de stat maghiar
și dignitatea statului unguresc sunt garan-
tate“.

În consecuență, întreagă presa maghiară,
de toate colorile politice, s'a declarat mai
mult sau mai puțin mulțumită cu arangea-
mentul făcut, afară doar de paraponisii
baronului Bănyfy, cari se încearcă a scoate
ceva capital politic din afacere, atacând gu-
vernul că nu a fost destul de național,
adecă destul de șovinist, când s'a învoit
ca școlaele române din Brașov să-și pri-
mească renta de la statul român, fie și în
condițiunile, pe cari le cunoaștem.

La București, soluțiunea convenită în-
tre cele două guverne, a fost prăsnuită ca
un mare succes al actualului guvern con-
servator, și în special a fostului ministru
de culte. Presa conservatoare, în mulțumi-
rea ei a mers cu expansiunea așa de de-
parte, în cât „Epoca“ s'a văzut îndemnată
a constata, în serios, nu în glumă, că prin
transacțiunea încheiată între guvernul ro-
mânesc și cel unguresc s'a rezolvat nu nu-
mai cestiunea rentei școlaelor din Brașov,
ci chiar cestiunea națională însăși!..

În același timp o delegațiune a Tran-
silvănenilor aflători în România, sau mai
apriat: un număr oare-care de profesori și
funcționari din București, de origină tran-
silvană, s'au simțit datori a se prezenta în
persoană la dl ministru Ionescu, pentru a-l
felicita și a-l mulțumi de succesul ce a
raportat în folosul culturii românești din
Transilvania! Pe de altă parte actualul
ministru de culte al României, dl Dr. Istrati
a trebuit să intervină printr'o ordonanță
circulară adresată direcțiunilor școlare din
toată țara, și publicată în foile guverna-
me-tale din București, ca să oprească în
marginile convenite entuziasmul corpului
didactic, care se pregătea a inunda cu ne-
numărate adrese de felicitare și mulțumire
pe ministrul triumfător.

În parlamentul României soluțiunea
afacerii așa-menea a fost sârbătorită ca un
mare succes pe care pentru a-l scoate în
relief, și-a pus la dispozițiunea guvernului toată
brilianta sa oratorie mai ales dl Barbu Ste-
fănescu Delavrancea.

În sfârșit aici la noi în țară, și în spe-
cial la Brașov și la Sibiu, tot asemenea
numai glasuri de mulțumire și de recuno-
ștință au resunat. Un membru al eforiei
școlare de la Brașov, intervievat de con-

frații de la „România Jună”, le-a declarat că chestiunea rentei „s'a rezolvit așa cum doreau ei (adecă eforia), și că au convingerea că așa cum s'a rezolvit, renta este asigurată pe vecie, și guvernul unguresc n'are să o poată tăia nici odată”.

Același lucru îl constată și organul Mitropoliei din Sibiu, „Telegraful Român”, și încă cu o fenomenală profuziune de slugărnicie. Să ni-se erte acest aspru cuvânt, a cărui îndreptățire sperăm însă a o dovedi în cursul acestor articole. Aici înregistrăm numai că și acest confrate constată (vezi Nr. 9 a c) că soluțiunea dată afacerii școalelor din Brașov este cu desăvârșire conformă cu dorințele bisericii ort. rom. în general, și a bisericii Sfântului Nicolae din Brașov în special; că chiar biserica a propus acest mod de soluțiune; că prin urmare el, expresiunea publicistică a bisericii, mulțumește atât guvernului român cât și mai ales celui unguresc pentru sollicitudinea ce au avut față cu interesele bisericii și în același timp asigură pe credincioșii acesteia, că soluțiunea mai bună nici că se putea, căci unde ar putea fi mai siguri decât bisericii Sfântului Nicolae din Brașov, de cât în casa centrală de la Budapesta?

Di Partenie Cosma, stilul răposatului metropolit Miron în biserica ort.-rom. și astăzi încă o persoană marcantă în biserică, s'a văzut îndemnat a-și da și D-sa părerea despre soluțiunea ce ne preocupă. Ei bine, deși cu unele rezerve foarte serioase, cu care ne vom ocupa mai în urmă, totuși și di Cosma constată, că această soluție „în situațiunea de astăzi este un mare succes, din care partea leului se cuvine guvernului României”.

Di Dr. Rațiu altcum Român unit și cu totul incompetent în afacerile bisericii ortodoxe române, însă numit și astăzi, în unele cercuri „venerabilul” president al partidului național, a fost pus în fine și D-sa să-și pună părerea în chestiunea școalelor de la Brașov.

Am văzut cum a spus o: Are și D-sa unele rezerve, ca și di Partenie Cosma, însă mai blâjin de cât acesta, le formulează în niște cuvinte foarte inofensive. „Firește, recunoaște D-sa, capitalul trebuia dat de-adreptul proprietarului, bisericii autonome. „Dar” în situația noastră de astăzi, lipsită de drepturi și între impregiurările date, cari ni-au scos din cadrul legilor positive, o soluțiune mai potrivită nu se putea da chestiei și eu nici nu-mi pot închipui alta mai bună”.

Mai mult de cât soluția însuși îl încântă însă pe di Dr. Ioan Rațiu „amănuntele stabilite între guvernul român și cel maghiar” și-l face să admire „tactul și înțelepciunea guvernului român, cu deosebire a dlor miniștri de la culte și de la externe, cu care au putut obține un rezultat atât de splendid, față de puternicul curent șovinist din patria noastră”!

Vom trage mai pe urmă concluziunile firești din declarațiunea di lui Dr. Rațiu, ca și din celelalte de felul ei. Până atunci rugăm pe cititori să nu se oprească asu-

pra contradicțiilor că deși soluțiunea însăși, chiar după mărturisirea di lui Dr. Rațiu, este numai relativ bună, totuși d-sa vorbește de rezultat atât de splendid; ni l-a asupra impregiurării, că deși din negocierile urmate între actualul guvern român și cel unguresc, publicul nu-l este abso ut nimic cunoscut, totuși, d-sa aduce omagii tactului și înțelepciunii celor doi miniștri români.

Pe rând se vor lămurii ele toate.

În sfârșit ajunge să amintim că în felul di lui Dr. Rațiu s'a pronunțat, firește, și foile de aici din patrie, care îl prezintă pe d-sa sau se „inspiră” din aceleași izvoare ca și d-sa, și tot asemenea și alți câșt-va particulari mai mult sau mai puțin însemnați.

Pe toată linia, va să zică, aceeași mulțumire, acel ași sentimente de recunoștință față cu cel ce au contribuit la „felicita soluțiune”.

Lucrul acesta ar trebui să ne bucure, dacă... dacă n'ar fi la mijloc o mulțime de considerațiuni, de care omul independent și nepreocupat nu se poate debarasa.

Prima considerațiune, și cea te că-petenie este, că cunoșcătorul serios al raporturilor din Ungaria, nu poate cuprinde cu gândul, că ar fi posibil ca unul și același lucru să mulțumească și pe șovinist, și „ideile de stat maghiar”, și interesele naționale românești în general”.

Trebue dar să cercetăm mai cu deamăruntul care este adevărul; ce rost are soluția ce s'a dat chestiunii școalelor din Brașov; care este rostul mulțumirii ce am văzut că s'a manifestat în atâtea cercuri românesci de dincoace și dincolo de Carpați; cine este biruitul, cine este biruitorul; în fine ce atitudine ni se impune nouă Românilor din statul ungar în fața faptelor complinite înaintea cărora ne vedem puși?

O vom face în articolii următori.

Din Dietă.

— Sedința dela 23 Februarie. —

Întreaga ședință a fost ocupată cu chestia teatrului maghiar. Sunt atâtea fărâmezi și între reprezentanții Taliei maghiare, că dacă nu li-ar veni statul în ajutor, — teatrul maghiar n'ar pute face nici un pas înainte. Fînd încă vorba tot de bugetul ministeriului de interne, în această ședință au cerut mai mult sprijin din partea statului oratorii Szécs Pál, Major Ferencz, Asboth János și Herczeg Ferencz, cari au arătat tot-odată și nevoile și scâderile teatrului maghiar. Li a răspuns pe rând ministrul president Széll și li a molcomit pe toți.

Chestiunea Iancu și tinerimea maghiară.

Cluj, 21 Febr. 1900.

Ascultătorii dela facultatea de farmacie de aici, scandalosii demonstrații în contra colegului lor român Iuliu Codarcea, s'au pus în grevă. Așa ne spune „Ujsăg”-ul lor. Ei au luat hotărîrea să nu mai meargă la prelegeri, pînă ce naționalistul român nu va fi regulamentat și pedepsit. Se vede, că profesorii și autoritatea superioară universitară li-au dat peste nas „pățicușilor”, cari au necinstit pe *alma mater* prin purtarea lor nedeamnă. Ei vreau deci să-și arete acum arama în contra universității însăși, care nu vrea să protejeze pe cei setoși de scandale. Este la tot căsul caraghios, că tocmai „pățicușii” sunt de astă-dată purtătorii steagului național al tinerimei maghiare. Ar fi și mai caraghios, dacă exemplul dat de ei l'ar imita „colegii” maghiari și dela celelalte facultăți, dacă întreaga tinerime jidană-maghiară s'ar pune în grevă. Ar rămâne în chipul acesta universitatea numai cu ascultători Români, Sași și Slovaci. — Probabil însă, că greviștii vor rămâne *buzăși* (caci sunt și între Unguri oamenii cu minte, și în deosebi profesorii și senatul universitar vor judeca cu satisfacție părintescă protestul plin de demnitate al tinerimei române. Nu regulamentare, ei laudă și onoare se cuvine unei tinerimi, care astfel glăsuște: „Nu e de demnitatea noastră, nici a secolului, ce spune, a ne lua satisfacție prin spargeri, devastari și amenințarea siguranței publice: în tinerimea universitară română nu bate sînge de ban”!). Cu armele probate ale științei istorice respingem și resfrângem josnicul atac îndreptat contra caracterului nepătat al lui Avram Iancu, mândria noastră națională. *Alma mater* poate fi mândră de astfel de fii devotați ai săi.

Dar *mater alma* trebue să-și plece capul de rușine și de întristare, când o gloată de *zurbagii* îndrăznește a-și chema dulcele ei nume. În zilele trecute „colegii” maghiari au ținut să ne convingă din nou, care este terenul cel mai acomodat, unde rassa arpadiană a fost și este superioară. S'a întemplat anume, ca vre-o 30 de

studenți români să fie în masă colegială într'unul de lele restaurante ale Clujului manifestăție modestă, deam pentru cei trei colegi, cari întorseseră dela Baia-de-diuți în procesul cununel mîntul lui Iancu.

S'a întemplat, ca în lă la o masă vecină să-și să chiefească și patru maghiari, pare-că anume vîndul să provoace scandal, și lărmuitori din fire, când în stadiul de turmentație, e atît de cutezători, încât înce manifesteze ura „colegială” gerea de sticle și de pahare. Norocul lor nobleța și demnitatea a Românilui, norocul rital cavaleresc al lui Iancu deauna însoțește și însuși Român—caci, zău, cu putetără meritau să fie zdrobiți.

Când vîzură scărba și cu care au fost tractați, și ei de purtarea lor scandal cepură pe altă coardă să cavalerismul lor comprom dar... A doua zi aveau cămă de fapta lor nesocotită cu unul... piept la piept, de onoare. Di stud. jur. lor a cerut și a primit în num mînilor această singură cavalerescă.

Ear când în urma cel cule, ziarul „Ujsăg” a notită ofensătoare pentru Giurgiu a cerut și dela red stei foi satisfacție cu arma sta „curajosul” redactor p mătoreea nostimă declarațiun cu ocaziunea unei arangiați versitarii români în restaura demonstrațiunile și vorbirile ideei de stat maghiar coră deplin adevărului, dar, precu ulterior informați, Ioan G-nic o parte la acelea, și de vorbe întemplat nu stă la cu demonstrațiunile”. Curie Ungurul, când îl stringi a aplicat să-și dea chiar și un stimoniu de patriotism.

Într'aceea adversarii încearcă norocul pe alte că esc mijloace noue, dar tot nedemne, pentru-ca să ne

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI”

E A SCRIE.

Din limba germană după Max de Weissenthurn. trad. de: Iuliana Nasticiu.

(Urmare.)

„D-ta, dle doctor, poți ușor vorbi, și răspunse Helena cu amar, dacă sunt însă avisată a mi căștiga pînea de toate zilele, nu am dreptul să aleg, ci sunt silită a face frumoșel toate ce le pretinde aceea, care-mi dă hrană, adăpost și toate cele de lipsă pentsu existență”!

„Doar nu volesti să zici că contesa e așa de tirană, să facă asupra D-tale presiune morală?” întrebă el mirat.

„Eu nu vreau să zic alta nimic, de cât că sunt o ființă, care servește; prin urmare se poate aștepta de la mine, ca pentru plata ce o primesc, să împlinesc toate ce se pretind de la mine”!

„Dacă contesa își arogă în privința aceasta prea mult drept, — pentru ce nu o părăsești? pentru ce nu-ți cauți existența într'un cerc mai uman?”

„Eu sunt fericită de a fi împărțită de o educațiune bună; am învățat adecă, din multe câte ceva, dar' nimic cu temei; acest blăstăm ce zace asupra mea, mă silește a-mi căuta refugiu în cerc mai aristocratic, pentru că numai aici este mai căutat și mai bine plătit gradul culturii

ce-l represent eu. Dacă aș și căuta alt loc, aș schimba numai impregiurările din afară, în realitate sunt toți și toate câte aparțin acestei caste una și aceeași; n'ai făcut D-ta încă această experiență, dle doctor? atunci — te invidiez!”

Henric se gândia foarte mult la cuvintele acestea și cu cât mai mult judeca asupra lor, cu atât devenia mai tare în convingerea, că se face o mare nedreptate cu sêrmana fată; el s'a hotărît a o elibera din starea aceasta; și-a format deja și un plan, pe care însă nu voia să-l dea pe față, pentru-că era bărbat destul, ca să nu spună cuvinte pe cari nu le-a judecat destul.

Deocamdată se hotărî, că la prima ocaziune va spune contesei de Brügge, că el ține mai consult, ca ea să iasă de sub pseodonom și să pășească pe față în afacerile ei cu redacțiunile și cu redactorii; să nu se folosească de altă persoană, fie aceea cât de înțeleaptă.

Contesa Iela îl ascultă cu pacientă, apoi zise rîzînd, că nimeni nu silește pe d-șoara Helena de a rămâne la dînsa, și că îi stă în liberă voie a-și căuta alt loc, dacă nu-î mai convin condițiunile, în cari se află la dînsa.

„D-ta nu ial în considerare, că d-șoara Helena și-a dat numele sub care scrie? D-ta privești de naturală impregiurarea

de silești fata a se expune la obiecțiuni neplăcute pentru dînsa, — numai fiind-că ai mândria de a nu-ți duce singură marfa de tîrg? D-ta ca damă nobilă știi să-ți păstrezi numele, ear' cununa de spinii o arunci, fără nici o muștrare de cuget, pe capul fetei din popor care nu are dreptul de a fi mai cruțată!”

Cu aceste cuvinte se depărtă Henric de la Werden, fără a mai aștepta vr'un răspuns. El cugeta că a lăsat în urmă-î cea mai mare surprindere, dar' cel rămas în urma lui, erupseră cu toții într'un ris vesel; el, se înțelega, nu se gândia să în-cungiure situațiunea neplăcută, în care se afla; vre-o câteva zile nu s'a ivit de fel la casa fratelui său. Aceste zile, petrecute în singurătate, îl făcură a se decide să-și realizeze dorința cea mai ferbinte. Da. — era firm decis — ca să ceară mâna Helenei. De la prima vedere s'a amoresat de ea și cu cât se afla mai mult în apropierea ei, cu atît mai mult o iubia; — da, o iubia; — dînsul, bărbatul înaintat în vîrstă, iubia pentru prima oară, adevărat și cu înfocare.

Henric era de natură să împlinească îndată ori ce hotărîre, de aceea și acum, după-ce a devenit în curat cu simțămintele sale, se hotărî ca numai de cât să-și încerce norocul. Că Helena era fără părinți și neatrînătoare de nime, aceasta o știa deja, ear' că are ceva avere, despre aceasta nu întreba; deși nu era prea bogat, el totuși avea destul spre a susține

o familie. Cu aceste gânduri Bruckenau într'un timp, când știa se află singură în parcu.

Ajunghînd acolo și aflînd pe singură, îi spuse, fără mult încung iubirea sa sinceră și ferbinte; și că a o ferici pe ea este unica și format-o pentru viitor. În fine dacă voește să-și încredințeze mâinile lui, urmîndu-î ca soție.

Helena la toate acestea îi

„Vorbeste cu doamna contesă”!

Henric n'a așteptat de răspuns; îi era neplăcut și gînd împărțîl simțămintele inimii părinților sau tutorilor și a cere sancțiunea lor; ear' acum, când unei fete neatrînătoare de nime, nească el o asemenea formalitate de a-î fi permis a o stringe la setos de iubire!

„Datorez multe doamnei că nu pot face un pas așa însemnat primî învoirea ei!” — zise Helena așa de măgulitor, că Henric toată răbdarea

„Dar, scumpă Helenă, spun puțin că mă iubești!” îi șopti cându-se a o atrage cătră sine.

„Fi va oare altcum necesar trimiț la o instanță mai înaltă?” ea rîzîndu se.

in afacerea mult agitata a lui Iancu. Este o apucatura analoaga cu aceea, de care se folosiseră și pe timpul „Replicei”. Atunci au căutat să corupă și să terorizeze o parte a tinerimei române, ca să desaproabe pe autorii Replicei. Acum, văzând că între studenții noștri nu p t afla suflete venale, s'au hotărit să pună la cale o acțiune a universitarilor renegați sași (?), slovaci (?), și sârbi (?) în contra Românilor, cari au ridicat protestul lor față de insulta de la Alba-Iulia. Sub titlul de: *Tineri de-ai naționalităților patriotice* amintitul organ acreditat al studențimei maghiare raportează următoarele: „Universitarii de naționalitate săsească și slovacă din Scepuz (Zips) au ținut eri (20 Februarie) după amiază o adunare numeroasă sub prezidiul lui Hadik Béla, și sub conducerea secretarului Roth József și a notarului Kopass Géza.

In adunare cu un zel vrednic de recunoștință și-au dat expresiune sentimentului, că ei nu sunt de acord cu atitudinile pornite din chestiuni de naționalitate și cu colorit de nepatriotism, și că față cu ori-ce curent de felul acesta ei vor porni între sine o mișcare patriotică. Cu deosebire o impregiurare i-a determinat la aceasta, anume că universitarii români au prezentat în afacerea Iancu astfel lucrurile, ca și când tinerimea tuturor naționalităților ar ougeta și ar fi în acord cu ei. In contra acestora et protestează cu toată hotărîrea. Pe lângă ei s'au alăturat și tinerii sârbi din Toronto, cu cari improună „la ocaziuni date își vor exprima și își vor valora punctul lor de vedere patriotic”.

E lucru firesc, că nouă nu ne pot face nici cea mai mică îngrijire aceste desperate eforturi. In aparentă demonstrațiunile și scandalurile sunt lucruri de o importanță minimală. Le-am relevat cu toate acestea, pentru-că e bine să scoatem totdeauna la iveală deosebirea între noi și ei, între tinerimea noastră insufletită pentru ideal și între tinerimea lor stăpânită de brutalitate. Le-am relevat, pentru-că în ele se arată în miniatură caracterul unui neam întreg de oameni, care n'ar trebui să uite nici-odată, că forța brutală totuși va trebui să se plece înaintea culturii, cum au trebuit să ingenuche și hordele maghiare înaintea lui Otto I pe câmpia Lech-ului.

Bar când vedem pe niște renegați pornind mișcări patriotice în po-triva noastră, o, atunci ne vine să le aducem aminte tinerilor maghiari de marele renegat Kossuth, în care nația lor atâta încredere a avut și care a pregătit Ungurilor doliul dela Világos.

PRO MEMORIA.

„Di Dr. E. Dalanu, directorul starelor „Tribuna”, și „Poala Poporului” se retrage cu zina de azi dela conducerea lor, după ce patra ani impliniți și-a consacrat toate forțele intelectuale, întreaga energie și diligență, numai pentru ridicarea acestor organe”. . . . „Tribuna”, 4/16 Faur 1900.

Astfel începe comunicatul necrologic al ziarului sibiian, prin care își anunță trecerea directorului său la bine meritata odihnă a vieții. . . particulare. De atunci au trecut zile mulținoase și, spre mirare, n'am auzit nici un șgomot în jurul acestui . . . eveniment. Niçi meetinguri de protestare,

nici telegrame de aderență, nici banchete, nici pomeni,—cu un cuvânt nimic din obiceiurile ceremonii, cu cari se disting bărbaiții ce repășesc din viața lor publică.

Ingrată lume! Ingrată opinie publică! Cu cât război intrase puinl Cmcului în cuibul căldicel al altora! Cu câtă valvă își trimbișase „Cred-eul meu” de pe amvonul ridicat de altii! Cu câtă emoție așt pri-vit la comediioasele lui declamații și panglicării în timp de patru ani impliniți! Câte nădejdi nu incolțau în pepturile de aramă a dinastiei celor din comitet!

Ce elan, ce însuflețire! . . . Și acum îl lăsați să plece, drăguțul, să plece fără podoabe și fără alaiu, aplause și suspine, ca pe un simplu muritor, care implinind zisa Scripturii: nimic a fost și întru nimic s'a întors. De! Sic moritur justus, sic sacri viri sacrificantur. . . Sic! . . .

Dar dacă tu, mare și ingrată opinie publică, socotind că oamenii providențiali cresc pe garduri, nu ai nici o afecțiune pentru o asemenea pierdere, — dă mi voie mie, singuraticului, să-mi fac datorianța de creștin și să scriu câteva șiruri de apolo-gie, să fa --cum se zice--funeraliile ace-luia ce pleacă dintre noi. Tu iubitul meu cititor, urmează-mă și nu fi malițios, nu căuta a citi pînre șiruri, ci crede în zicala streină: *Hony soit qui mal y pense.*

Vei ști, că Dedu este numele lui. Dedu este epitetul ornans-ul aceluia ce eri a fost și astăzi nu-i în redacția „Tribunei”. Dedu este titlul de glorie, ce ș'a cucerit prin o muncă titanică. (N'am zis herostratică, deși aveam precedent!) Dedu este în sfințit po-recla lui schimbată în renume. Acest cuvânt este un fel de eufemism și indică o sintesă de proceduri. In el se resună, ca într'o coajă de nucă, întreaga nelăsemnătate a lungului bărbat.

Cu ivirea acestui tip în ziaristica noastră s'a început un timp de orgii, o adere-rată vifornită pe plaiurile noastre. Pare că un Ucigă-l-toaca întorsese șurubul venturii-lor și de unde aceste până atunci suflau numai cătră Pustă, adică împotriva Ungu-rilor, ele se deslănțuiră împotriva noastră începură să vijeie nebune și să ne impră-știe ca făina orbilor. Dăduse lupul însuși în turma pațnică!

Nu știu cum, dar eu, care știam mai bine ca ori și-cine din ce pănură este croit acest tip, când l'am văzut fuguiat în frun-tea celor două ziaresdin Sibiu, mi am adus aminte de povestea cu Tiganul Maria-sa, cu tântălăul care ajunse împerat și la trei zile reuși-se a pune țara tutregă cu fun-du'n sus.

Să vedeți de ce! Tântălăul se puse să degradeze la moment pe toți mai maril țării și po-runci a-l decapita chiar, căci stimabilul era o natură foarte veroasă. Incât în vis își zicea tot Tepeș-Vodă, deși în realitate nu era decât o porodiță de . . . Daian.

Așa de pildă, în alianță cu ortacul său de arme Drădean, Dedu atentează la cinstea și caracterul (prin urmare și la viața) părintelui Lucacu, cel sârbătorit de toată suflarea românească.

Apoi ridică barda în po-triva unui lung sireag de bărbaiți, cari creaseră mărirea neamului. Ci că toți ar fi răi și blăstămați, toți ar fi vînzători de neam. . . Dar ce dracu! Așt mai auzit, că la vre-un popor num: i călăul nelușt să reprezinte cinstea și inima neprihănită? . . .

Și dacă ne mai reamintim, că arest Dedu a lovit până și în oamenii cel morți, ca de exemplu în meritosul Bechnita, ne putem închipui ce ființă sinistă este. Și dacă nu uităm goana fraticidă, pornită în po-triva lui Liviu Albini, ne putem convinge ce ființă șacalică este Dedu. Sau, dacă v'e mai spun, că acest om ș'a bătut joc până și de sine însuși — când cu apunerea z'a-zului „Dreptatea” — puteți vedea, ce ființă cîncă este el. Sau, de încheiere, dacă v'e afirm, că din pricina lui s'au depărtat dela ziare patru redactori, puteți judeca, ce ființă execrabil de respingătoare este.

Acostea pentru ilustrarea sufletului și a inimii acestui om absolut anti-biblic, deși doarme cu biblia la cap cașori-ce j'suit. Și unde mai pui credința rea în ori-ce șir eșit din peana lui; mitocănia limbajului, aroganta rustică și sfruntarea îndrăzneată a adevărului.

Se zice că omul modern e produsul mediului său; dar e o minciună această afirmare, căci societatea românească n'a putut produce un asemenea monstru.

Monstru? Da, însă cu raționament, — veți zice. Dacă nu are inimă, are intelect,

căci altfel în cel „patru ani impliniți” nu ar fi cheltuit „toate forțele sale intelek-tuale. . .” cum se zice în necrologul citat mai sus.

Apoi îmi dați voie să fiu de altă pă-rere. Eu afirm, că n'a cheltuit nici o „forță intelectuală”, căci din capul locului n'a avut de unde. Lasă că faptele lui sunt absolut neinteligente, încât vrînd-ne vrînd te pun pe gânduri și te silesc să exclamî cu Paris Mumuleanu:

„O ce ciudă, cât mă mir De-al lui D du haractir!”

Dar tu urma-urmelor ce credeți d-voa-stre, că ori-ce ziarist trebuie să fie numai decât capitalist intelectual? Nemțit nu cred astfel. Ei impart pe ziaresți în „Zeitung schreiber”, „Zeitungschmierer” și „Tintenschmierer”. V'e luvit să resfoiți tot ce-a scris Dedu pentru — (închipuți v'e ironia!) — pentru ridicarea organelor naționale”, și să mărturișiți înși v'e, căreia din cele două din urmă categorii de ziaresți aparține. Ară-țați-mi un singur crâmpieiu de articol lite-rar sau de altă natură, despre care așt pute afirmă: asta e de valoare, asta are să ră-mână, asta e o urmă luminoasă în activi-tatea lui Dedu. O schinteie, o singură schin-teie v'e cer! . . .

A făcut politică, — îmi veți răspunde. O, dragii mei! Aici îmi scot pălăria. Eată o calitate pe care nu i-o pot contesta, căci ar trebui să combat de-adreptul pe Aristotel. Acel mare filosof elin ar fi zis, că o-mul este un animal politic, și vedeți, om este și Dedu. Decât că . . . este o rezervă. Și între debitoace sunt diferite specii și—dacă nu mă înșel— aici e pricina și pricina e mare. . .

Dar să sffrșesc, căci prea se face lungă apologia De încheiere, iubite citito-rule, primește un sfat.

Când vei mai citi în gazetele noastre frase late și goale, ca „dușmanul secular”, „infamul trădător”, „me repugnă” și alte idiotii, să știți că a înviat Dedu și că earăși vine ciuna peste noi. Ear dacă v'e vede-a personalități acerbe, rea-credință, suspicio-nări, insinuări, tendințe de înjosire a per-soanelor, urmărirea fraților de-un sânge și mistificarea adevărului,—să știți că e școala desastroasă de dăstrămăre școala erostratică școala daianistă, în care virtutea și puterea de muncă e înghenunchiată de minciună și de neputință. Datoria ta de Român, iubite ci-titorule este, să-ți tai haina și să fugi de această școală sau să iai ciomagul și s'o înbești la mir, căci din po-trivă sufletul pra-dă își va căde scorpiei.

Delamicești

NOUȚĂȚI

Arad, 24 Februarie 1900.

Di Ioan Beleş, după știrile mai recente ale ziarelor guvernamentale din B.Pesta, va fi desigur numit notar public în Arad. Pe Duminecă foaia oficială „Budapesti Közlöny” va pu-blica deja decretul de numire.

Un escroc Ovreu a tras pe sfoară mai alaltăeri o mulțime de Români din Arad. S'a prezentat adică la noi sub numele de Liviu Lucaciu, zicînd că ar fi înrudit cu dl Dr. V. Lucaciu. Cere-a ajutor pentru a merge la studii în Germania. Se înțelege, au dat toți, la căși s'a adresat crezîndu-l fie-care cu atît mai ales, cu cât în capul listei de colectare figura P. S. Sa Episcopul Dr. D. Radu cu 50 coroșne și cu cât și dela comitetul parochial din Deva avea recomandație. A și colectat prin Orăștie și Lipova, înainte d'a ajunge la Arad. Ovreur însă tot nesașios: nu s'a mulțumit că a es-crochat pe toți inteligenții, ci s'a dus la poliție să ceară adresa și a meseriașilor și a comercianților. Di Babescu însă, funcționar la poliție, îndată a fost în clar că are a face cu un om în nereglă cu hărțile. L'a dat deci pe mâna dl-ur Green, vice-căpitan, care l'a luat la iuterogator și repede l'a descoperit că Liviu al nostru nu este Lu-caciu, ci un Ovreu, cu numele Herman Nasch, din Kendermezö, în Selagiu. L'a și pus la răcoare, pe 11 zile, pentru folosirea de nume ce nu l aparține și pentru-că a colectat fără permisie. După ce își va fi făcut pedeapsa, va fi dus, per șub, în satul de unde voia să se exilize de bună voie spre — Germania. El e de statură mijlocie, blond, vorbește românește în dialectul se-lăgeneșc. A colectat cu total vre-o 600 co-

roane. Nu s'au găsit însă la el decât 8 cru-ceri. Sosise rău îmbrăcat, în niște cizme mari. Se înțolise însă bine aici, cumpê-rându-și haine bune. Vroia să impună ast-fel. Noroc că poliția l'a demascat, că altfel înșela o mulțime de Români.

Asentările în Arad vor începe la 1 Martie și vor dura până la 6 Martie n.

500 muncitori fără pâne. In comuna Mindezent (comitatul Ciongrad) 500 de mun-citori se plâng că mor de foame. N'au nici pâne, nici de lucru. Prin o hârtie specială în această chestie comitatul Ciongrad s'a adresat la orașul și comitatul Arad, ca să aplice el pe unde poate pe acești nenorociți.

Un general bur. Din Londra se co-munică știrea, că generalul bur Ferreira (din Oranje), c mandantul oștirii dela Kim-berley, s'a sinucis zilele trecute cu un glonț de revolver. Când adecă Englezii au intrat în Kimberley, numitul general a che-mat la un loc pe toți oficerii săi și li-a zis: „Sunt un om nefericit, că nu pot să mor în luptă. De numele meu s'e leagă acea vecinică pată rușinoasă, că eu am fost singurul comandant bur, bătut de Englezi. Această rușine n'o pot suporta”. După aceste cuvinte generalul a dat poruncă sol-daților să se împeune cu oastea lui Cronje, și tocmai la plecarea trupelor, — generalul și-a tras un glonț în cap, rămânînd mort pe loc.

Păziți-v'e sănătatea! Tuturo r celor ce sufer de boale de piept, de boală de apă, de mistuire neregulată, dureri de stomac, de reumatism, guturariu, dureri de ochi și alte boale lăuntrice, apoi pentru boale de copii, se recomandă cu multă căldură medica-mentele Kneippiane.

Se pot căpăta de-adreptul sau prin postă de la farmaciadui Dr. Julius Schop-per în Oravița (Krasso-Szörény m.)

Catalogul tuturor medicamentelor (lea-curilor) cu prețurile lor, se trimite, la cererel ori-cui gratis și franco din numita apotecă!

DENTOL

Cea mai bună și mai antiseptică apă pentru gură.

La un păhar de apă ajunge 2 picături.

Prețul unei sticle o coroană se capătă la **Vojtek și Weisz** prăvălie de drugherie și parfumărie în Arad.

ULTIME ȘTIRI.

VIENA, 23 Februarie. Ședința de azi a Reichsrathului a ținut până seara târ-ziu. Când a început să vorbească ministrul de agricultură, se produse un scandal enorm. De pe galerie deputații erau scoși pași și se produsă încălțări încât ga-leriile au trebuit evacuate cu forța poli-țială. Se crede că și Körber va trebui să demisioneze curînd.

Rășboiul. Cele din urmă telegrame s referă la lucruri petrecute Duminecă și Luni. D'atunci Englezii n' au nici o știre despre „învingerile lui Roberts”, ceea-ce face pe toată lumea să creadă, că faimosul comandant en-glez n'a putut sfărma oștirea lui Cronje.

Eată telegramele din urmă: LONDRA, 23 Februarie. Cronje a ce-rut un armistițiu de 24 ore, pentru a în-mormînta pe cel căzuț în lupta dela Paarde-berg. A fost însă rău înțeles: Englezii credeau că el vrea să se predea. I-au trimis vorbă deci să vină în tabăra engleză. El a ră-s-puns atunci prin focul artileriei.

Lupta dela Paardeberg a fost aproape a doua elizie a celor ce Meihuen pătise pe malul fluvului Modder-River. Englezii două zile de-arîndul au fost expuși focului celui groaznic al Burilor.

Din Ladysmith vine telegrama, că după o pauză de 48 ore, Burii de pe dealul Bul-vana au început eară o bombardare groaz-nică.

Editor: Aurel Popovici-Barciuanu. Red. respons.: Ioan Russu Șirlianu.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai institutului de credit și de economii „Fagețana“, ca societate pe acțiuni în Faget, sunt prin aceasta invitați în sensul §-lui 15 al statutelor societății la a

VIII-a adunare generală ordinară,

care se va ține în F a g e t, Joi la 15 Martie 1900 st. n., la 10 ore antemeridiane, în localul societății

OBIECTE:

1. Raportul direcțiunii despre activitatea institutului și despre rezultatul gestiunii anului VIII.
2. Raportul comitetului de supraveghiere.
3. Decisiunea asupra compturilor anuale.
4. Decisiunea asupra împărțirii profitului curat, realizat în anul al VIII de gestiune.
5. Darea absolutorului membrilor în direcțiune și comitetul de supraveghiere.
6. Modificarea §§-lor 14. 16. 18, și 43. din statutele societății.
7. Eventuale propuneri făcute în sensul §-lui 26 din statutele societății
8. Exmiterea a doi acționari pentru verificarea procesului verbal luat în adunarea generală.

Domnii acționari, cari voese a participa la adunarea generală sau în persoană sau prin plenipotențiat, sunt invitați în virtutea §-lui 16 din statutele societății a-și depune acțiunile D-lor cu o zi înainte la casa societății.

F a g e t, în 15 Februarie st. n. 1900.

Direcțiunea.

Active.			Contul Bilanțului.			Pasive.		
	Coroane	fil.		Coroane	fil.		Coroane	fil.
Casa în număr	22.704	08	Fondurile sociale:					
Realitățile institutului	9.342	70	Capital de acțiuni					
Impr. pe cambii cu giranți	588.937	86	1000. acții à 200. Cor.	Cor.	200.000.—			
„ „ „ cu acop. hip.	135.015	48	Fondul de rezervă	„	100.000.—			
„ „ Hipotece	164.496	80	„ special de rezervă	„	6.804.24			
„ „ Obligațiuni cu caventați	124.824	20	„ de garanță	„	6.000.—			
Credite de Co. Courent	64.103	84	„ realităților	„	1.262.90			
Mobilier	Cor. 1990.50		„ de pensiune al funcționarilor	„	33.482.44	847.549	58	
după amortizare 10%	Cor. 199.05	1.791	Depuneri spre fructificare			587.849	10	
Acțiuni străine		20.420	Cambii reescomptate			205.620	98	
Diverse conturi deb. și int. rest.		26.412	Int. anticipate pr. 1900.			7.355	28	
			Dividende neridicate			140	—	
			Diverse conturi creditore			2.475	74	
			Profit curat			37.058	33	
Coroane:		1.188.049	Coroane:			1.188.049	01	

Eșite.			Contul Profitelor și Perderilor.			Vinute.		
	Coroane	fil.		Coroane	fil.		Coroane	fil.
Interese:			Profit transpus din 1898				1.200	—
pentru fond de rezervă	Cor. 4104.08		Interese:					
„ depuneri spre fructificare	„ 33889.03		dela impr. pe cambii cu giranți	Cor.	72.479.98			
„ cambii reescomptate	„ 19698.68	57.691	„ „ „ „ „ acop. hip	„	13.745.14			
Spese:			„ „ „ hipoteca	„	15.916.50			
a) salare și marce de presentă	„ 11733.98		„ „ „ obligațiuni cu cav.	„	14.966.52			
b) chirie porto, tipărituri și alte	„ 4697.12	16.431	„ „ „ credite de C. Courent	„	6.219.50	123.327	64	
Contribuțiune directă	„ 7364.34		Profit de la realități			1.166	64	
de 10% după int. dep. spre fruct dare de drum, dare com. camera comercială și competență de timbru	„ 7565.28	11.929	„ „ acțiuni străine			615	66	
Amortizare: din mobilier		199						
Profit curat:		37.058						
Coroane:		126.309	Coroane:			126.309	94	

Faget, la 31 Decembrie 1899.

Director executiv:
Sebastian Olariu m. p.

Pentru Contabilitate:
Toma F. Haneșiu m. p.

Membrii în direcțiune:

George Popovici m. p., George Guira m. p., Dionesiu Feneșiu m. p.

Conturile prezente examinându-le, conform legilor și statutelor le-am aflat exacte și cărțile purtate în bună regulă

Faget, la 15. Februarie 1900.

418 1—1

Comitetul de supraveghiere:

Dimitrie Josof m. p., Adam Lesnican m. p., Alexandru Iclozan m. p., Vasalie Nicorescu m. p., Demetria Carabasiu m. p.